

заровила въ купъ отъ жълтици... Почналъ той съ шепи да ги изважда и да ги изсипва въ бабината прѣстилка...

Дѣдо и баба едва си поемали дѣха отъ радостъ.

— Дали това не е сънь? шепнѣла бабата.

Старитѣ разбрали, че не сънуватъ, а това е цѣла истина. Нѣкога въ тази кжша живѣлъ богать човѣкъ. Той скрилъ паритѣ, отишелъ по търговия въ чужди страни и тамъ умрѣлъ. Никой не знаелъ за паритѣ му. Умрѣли и роднинитѣ му и кжшата запустѣла...

Съмнало се, дѣдо и баба пакъ почнали да си работятъ, както и по-прѣди. Тѣ скрили паритѣ пакъ на сжщото мѣсто и никому не се похвалили. Умрѣла наскоро бабата.

Дѣдо останалъ самичекъ. „Защо ли ми е туй пусто злато“, мислѣлъ си често той. Нѣмамъ нийдѣ никого. Ще се храня, ще се обличамъ и гледамъ добрѣ, по малко ще работя, но... пакъ това злато е много... Азъ ще умра... Да го оставя ли други да го намѣрятъ. О, не! По свѣта има хиляди бѣдни дѣчица, хиляди старци и баби безъ пари и дсмъ, хиляди гладни и болни хора... Защо да не имъ помогна!...“ При тѣзи мисли дѣдовото лице сѣкашъ се подмладило, старческитѣ му очи сѣкашъ свѣтнали като живи вжглени...

Минало се една година. На онова мѣсто, дѣто нѣкога била дѣдовата и бабината сиромашка кжщица, която отъ пожаръ била обѣрната на пепе-